

Dejan Ilić

POP

ON THE BEACH

Izduženi rafovi, police pune sjajnih proizvoda, za svakodnevnu upotrebu, deterdženti i krastavčići, *ti okružena* dizajniranim pakovanjima, bocama pića raznih boja, teglicama marinirane zimnice, s punim kolicima kako se približavaš improvizovanoj pijaci, na zatvorenom, stvarnog voća i povrća, da bi krenula dalje i prišla kasi pružajući karticu rasejanog pogleda.

Sve bi to odavde, iz bašte kafea, gde sedim, preko puta samoposluge, bilo savršeno vidljivo, da su joj zidovi još prozirniji.

POP

Iznenadno olakšanje u prolazu
gradom, nešto što peva a ne vidi se
odakle, kroz staklo prozire se nebo.

Sve lakše, niz ulicu,
hoćeš da kažeš a nemaš šta,
nešto kao „želim da vidim sjajna
svetla večeras“, ili drugo, ili to isto,
još jednom, iz neke pesme.

Pružoš mi ruku kao da nudiš pomoć,
dajem ti ruku kao da trebam pomoć.

Sve lakše, niz ulicu,
uz list što je sa tvojih usana
otpao i sada se odbija
od okna do okna,
pop muzika našeg ponavljanja.

POINT

Još samo malo, ali ne vidim
gde bih mogao da skrenem, skoro
ovde, u ovom delu četvrti, sa sjajnim
pločnicima, izlozima, metalnim
roletnama, sve poznajem, a ne mogu
da nađem, sa sjajnim i propalim
zgradama, dok vozim, sasvim blizu,
jer to je nesumnjivo ovde, semafor,
dva, iako nisam odavno bio, negde
udno bulevara, čini mi se, bâr,
u podzemlju, s muzikom koja mi
nedostaje, prepun gostiju, smeha,
to mesto u kome bih hteo da se
izgubim, večeras ne mogu
da pronađem.

još jedan

kao promeniti naviku, pobediti
bolest zavisnosti, tako je neuspešan
i ovaj ulazak u tramvaj, još jedan
obilazak grada, turističkom brzinom,
u stvari, povratak s posla kući,
kad pogled začaran gleda, i pretražuje
sve kutke, a svuda je, u svakoj bašti,
na klupi, ili trgu, čak i na nebu,
podigneš li pogled, neko već zauzeo
mesto, i ostaje ti samo da kružiš dalje,
iako zapravo ideš manje-više pravo,
poznatom putanjom, lebdiš
takoreći, kao da nikada nećeš
stići tamo gde si krenuo.

NEXT

Kad izneveri ono na šta računamo.
Tako su zgrade kao spaljene, vatrogasna
kola, opšta uzbuna. No, to je samo hod,
naša svakodnevna selidba.

Odavde natamo, optička razmena,
i kad se sve ruši, ali i ponovo diže,
na nekoj raskrsnici, prekidu,
pešačkom prelazu.

U glavi, valjda, sličice, opet se slože,
ima to ritam, i ide dalje, do sledeće
ruševine, sledećeg pada.

ROLETNE

Izgubiti se, *izgubiti*, to svakako, na dobro odabranom mestu, *kao životinja pronaći kutak za umiranje*, ne nužno na putu, ili u nekoj pustinji, moglo bi se to desiti i negde sasvim blizu, na poznatim ulicama. Mirno, preći preko skvera, odmerenim koracima, ponavljati tu odmerenost, preći gotovo ceo u pogled, onda u odraz u izlogu prodavnice, tren pre no što se sruče gvozdene roletne koje to staklo, taj hologram, štite preko noći, a i sutradan, kao da kupaca više neće biti.

VEČERAS

Još je lep ovaj stan, iako pokazuje neke znakove opadanja. Tako, recimo, kad se vratim s puta, uvek vidim nešto drugo, ili isto, u drugačijem svetlu. Komad farbe nedostaje na dovratku, trag komarca ubijenog ko zna kad, tačno iznad televizora, u kuhinji, napukla podna pločica. I tako redom, sve u svemu, stvari koje nikada nisam video i koje su verovatno odavno tu. Onda shvatim, pa to je jedna otvorena struktura, ima svoje razlike, ulice i kalemegdanske terase s pogledom na dve velike reke, da je zapravo grad u kome živim, ne dobro, ali sasvim lepo, toliko lepo da kad izađem, obično te sretnem, i ti sretniš mene, na nekom ćošku, ispod sata, spremna da zajedno provedemo večer.

oko nule

prilika koju si propustio neće se
vratiti, ništa se neće vratiti, ta prilika
pogotovo. Misliš, a zapravo bi da govoriš,
o bilo čemu, bilo kome. Samo da bude tu,
i da te njegovo uho čuje, jer bučno je u gradu,
danas, kao i uvek, kad se ljudi vraćaju s posla,
i mostovi podrhtavaju pod teretom vozilâ,
ne mnogo, taman koliko je potrebno,
po projektu, most, da podrhtava i plaši,
i nikada u reku ne padne.

jednom

kad budem prošao tom ulicom,
iza mene će ostati: parkirana vozila,
uredno složena uz ivičnjake, dva-tri
drвета nagrizena smogom (na jutarnjem,
ne, bolje, predvečernjem suncu),
ljudi koji koračaju kao da
nekuda idu, dve-tri klupe udno ulice
gde već park počinje, i bilbordi, nemi,
to svakako, sunca moja, crna,
glasovi u vazduhu koje su ovi ljudi
mogli pustiti a nisu. Sve u svemu,
ništa ili malo, ostaće ko još
nema gde da ode, zaustavljeni
prizor, u pokretu,
bez mene, sa mnom, u odsustvu.
I još nešto, crevine
klima-uređajâ, njihov kiseli,
tačkasti ples po betonu.